

ASIALLISELLE POHJALLE

Vallankumouksellinen nousu, jonka saksalaisten valkokaartilaisten petollinen hyökkäys Venäjän vallankumouksen kimppuun on saanut aikaan, on ilmeinen. Kaikkialta tulee sähköitä, joissa tiedotetaan, että ollaan valmiita puolustamaan Neuvostovaltaa ja taistelemaan viimeiseen mieheen saakka. Muunlaista suhtautumista omaan työläisten ja talonpoikain valtaan ei voitu odottaakaan.

Mutta pelkkä innostus ei riitä sodan käymiseen sellaista vihollista vastaan kuin on Saksan imperialismi. Olisi mitä suurinta naiiviutta, vieläpä rikostakin, suhtautua kevytmielisesti tähän *todelliseen, ankaraan ja veriseen* sotaan.

Sotaa on käytävä *tositeolla* tahi sitä ei ole käytävä lainkaan. Siinä ei voi olla keskitietä. Kun kerran Saksan imperialistit pakottavat meitä siihen, niin pyhänä velvollisuutenamme on arvioida selvästi tilanne, laskea voimamme ja tarkistaa talouskoneistomme. Kaikki se on tehtävä sotaajan vaatimalla nopeudella, sillä vähäisinkin viivytys nykyisessä tilanteessamme on todella kuolemaksi. Hannibal on porttien edustalla,— sitä emme saa unohtaa hetkekikään.

Jotta voitaisiin käydä sotaa *tositeolla* pitää olla vahva ja hyvin järjestetty selusta. Vihollinen tuhoaa viipymättä parhaimmankin armeijan, vallankumouksen asialle uskollisimman väen, elleivät ne ole riittävän hyvin aseistettuja, varustettuja elintarvikkeilla ja koulutettuja. Tämä on niin selvää, ettei se kaipaa selityksiä.

Minkälaisessa tilassa on vallankumouksellisen armeijamme selusta? — Mitä surkeimmassa tilassa, etten sanoisi pahemmin. Äsken käyty sota on saattanut liikennelaitoksemme lopullisesti epäkuntoon ja keskeyttänyt

tavaravaihdon kaupungin ja maaseudun välillä, minkä suoranaisena ja välittömänä seurauksena on nälänhätä suurkaupungeissa.

Meidän armeijaamme rakennetaan uudestaan perinpohjin vihollisen iskujen alla. Vanhaa armeijaa, joka tunsu nykyisten olojen vaatimat sodankäyntimenetelmät, ei ole olemassa. Tuo vanha armeija, jonka edellinen sota näännytti lopullisesti ja joka on kuolemanväsynyt kolme ja puoli vuotta kestäneestä juoksuhaudoissa istumisesta, on taistelukuntoisuutensa puolesta nollan arvoinen. Punainen Armeija on ehdottomasti mainiota taisteluhenkistä ainesta, mutta se on vielä kouluttamatonta ainesta. Jotta siitä ei tulisi saksalaisten tykkien ruokaa, on se koulutettava ja totutettava kuriin.

Edessämme on äärettömän suuria vaikeuksia. Kaikkien paikallisten Neuvostojen on viipymättä, heti sen jälkeen kun ne ovat ilmoittaneet sähköllä olevansa valmiit taistelemaan ulkoista vihollista vastaan, tiedotettava, montako vaunulastia viljaa on lähetetty Pietariin, kuinka paljon sotaväkeä ne voivat lähettää heti rintamalle, kuinka paljon puna-armeijalaisia saa sotilaskoulutusta. Kaikki aseet ja ammuksot on luetteloitava, uusien aseiden ja ammuksen tuotanto on pantava jälleen viipymättä käyntiin. Rautatiet on puhdistettava elintarvikekeinottelijoista ja huliganeista. Kaikkiällä on palautettava mitä ankarin vallankumouksellinen kuri. Vain *kaikki* nämä ehdot täyttäen voidaan puhua *vakavasti* sodasta. Muussa tapauksessa kaikki puheet „mitä vallankumouksellisimmasta sodasta” ovat *sanahelinää*. Ja sanahelinä on aina vahingollista, nykyisenä kriittillisenä ajankohtana se voi käydä myös kohtalokkaaksi.

Olen siinä varmassa vakaumuksessa, että vallankumouksemme selviytyy nykyisen ajankohdan suunnattomista vaikeuksista. Se on jo tehnyt valtavan työn, mutta asiamme viemiseksi menestyksellisesti päätökseen on toimittava satakertaisesti lisätyllä tarmolla.

Vain siten me voitamme.